

1. DAN

Vse se kje začne ...

Pred nami je nov mesec. Današnji dan je prazničen in morda smo polni vtisov prvomajskih počitnic.

Starejši šolarji se praskajo po glavi, kako bo treba napeti vse moči in si tako pridobiti ali popraviti še kakšno oceno in izboljšati končno spričevalo.

Mlajši šolarji pa ste z eno nogo skoraj že pri poletnih počitnicah. Ampak do tja je še mesec in pol in naslednjih 30 dni predlagam, da se vsak dan dobimo tukaj, na tem mestu – da slavimo nebeško mamico Marijo in našega prijatelja Jezusa. Predlagam, da se po šmarnicah malo igramo, družimo, pogovarjamo in med seboj pletemo vezi prijateljstva – drug z drugim, z Marijo in Jezusom.

V naslednjih tednih boste nekateri tukaj zbrani imeli poseben praznik – prvo sveto obhajilo. Roke gor vsi tisti, ki boste v obliki hostije čez kakšen teden prejeli Jezusa v srce.

Oooo, to bo praznik, da bo kaj!

Pri verouku in doma spoznavate Jezusa. V obliki hostije bo prišel v vaše srce.

In če bi zdajle med nami imeli koga, ki Jezusa, Marije, Svetega Duha, Boga samega, sploh ne pozna? Kaj bi mu rekli? Kako bi mu predstavili Jezusa?

Bi se kdo izmed vas spomnil na knjigo, ki opisuje življenje pred Jezusovim rojstvom in po njem? Tista debela knjiga, kako ji že rečemo? Sveto pismo.

Če bi doma odprli to knjigo, bi v njej prebrali slovenske besede. Kakšne besede iz te knjige bi prebrali, če bi živeli v Italiji? Italijanske. Kaj pa na Hrvaškem? Hr-

vaške. Ste vedeli, da je ta debela knjiga, Sveto pismo, prevedena v več kot 2.400 različnih jezikov.

Mora že biti to pomembna knjiga, če jo lahko beremo na vseh koncih in krajih sveta.

Mi, ki se bomo zbirali pri šmarnicah, ne bomo prebrali celega Svetega pisma. Bomo pa spoznavali, brali, se pogovarjali in odkrivali pravi način življenja iz različnih zgodb, ki so zapisane v Svetem pismu.

Vsak dan ena zgodba iz Svetega pisma, torej. Sveto pismo ni knjiga s pravljicami. Pravljice so izmišljene. Sveto pismo nam pripoveduje, kako nas Bog ljubi. Samo verovati moramo. Samo prepustiti se in zaupati – Bogu.

Papež Frančišek nam svetuje, naj Sveto pismo vzamemo v roke tako pogosto, kot naš »čvekač« - mobilni telefon, torej ...

Za začetek razčistimo naslednje. Roko gor, kdor ve, kako je razdeljeno Sveto pismo? Na dva dela. Na staro zavezo, ki govori o življenju pred Jezusovim rojstvom. Jezus je Odrešenik. Rešil nas je večne smrti in vemo, da se naše življenje nadaljuje tudi, ko umremo. In drugi del Svetega pisma je nova zaveza, ki govori o življenju, ko je bil Jezus že rojen. O Jezusovem rojstvu, o tem, kaj je Jezus delal in kako je živel, preden je umrl na križu, in o skrivnostih ob koncu sveta.

Vse se mora kje začeti. Tako kot so se začele današnje šmarnice.

Vam je kaj znano: »V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pusta in prazna ... Bog je rekel: Bodi svetloba. In nastala je svetloba ...« (1 Mz, 1,3)

Potem je Bog ustvaril kopno in morje ter dan in noč. Pa rastline na zemlji in večjo luč – sonce in manjšo luč – luno in zvezde. Pa vsa živa bitja na kopnem in v morju. Nazadnje je Bog ustvaril tudi človeka. Vsakega, čisto vsakega človeka je ustvaril po Božji podobi – tudi mene in tebe, pa tebe in tebe.

Ustvarjena je bila tudi nebeška mamica Marija, ki jo bomo ob koncu počastili s pesmijo.

NALOGA

Poišči v naravi kaj lepega, čudovitega in postavi na vidno mesto poleg Marijine podobe – naj to postane domači oltarček in ne pozabi jutri zopet priti k šmarnicam.

2. DAN

Rajski vrt, Adam in Špela in ssss ...

Adam je fant, hodi v šesti razred. Rad bere stripe, rad igra nogomet, in četudi to včasih težko pokaže, ima rad dve leti mlajšo sestro Špelo. Včeraj ju nismo spoznali, a dobro si ju zapomnite, kajti v naslednjih devetindvajsetih dneh boste še marsikaj slišali od njiju. Zdaj je čas, da se prebijemo skozi naslov današnje šmarnične zgodbe. Je prav, da piše »rajski vrt, Adam in Špela in sss ...«

Adam in Špela bosta osebi, ki nam bosta kaj razložila, prebrala in skupaj z nami premišljevala letošnje šmar-nice.

Včeraj smo slišali, da je Bog ustvaril vse, kar nas ob-daja. Vso naravo, morje, hribe, sonce in luno. Živali in na koncu tudi človeka.

Šestošolec Adam bi pripomnil, da je pomembno, da vemo, da je to, da je bil svet ustvarjen v sedmih dneh le prispodoba. Špela pa se zamisli in vpraša kaj pomeni beseda »prispodoba«.

Kdo bi znal odgovoriti na to?

Pri-spo-doba – če besedo počasi preberemo in zlogu-jemo, ugotovimo, da to pomeni, da ima kaka reč bistve-ne skupne značilnosti s kako stvarjo.

Žarnica je prispodoba za svetlobo ali za dobro idejo.

Knjiga je prispodoba za znanje.

Bog je svet ustvarjal dolgo. A vse na tem ljubem svetu je nastajalo v zaporedju, kot je zapisano v Svetem pi-smu. Najprej nebo in zemlja, potem svetloba in tema in potem vse drugo. Nazadnje je svet naselil človek, ustvarjen po Božji podobi.

Bog je ustvaril vsakega izmed nas po svoji podobi. Prva človeka Adam in Eva sta živela v raj. Tam ni bilo greha, ni bilo slabega. A Bog je njima in vsem nam poleg vse narave dal še nekaj. Kdo bi vedel kaj?

Svobodno voljo. Vsak izmed nas se lahko sam odloči, da bo delal dobro ali slabo. Bo drugemu pomagal ali mu želel slabo? Bo ubogal starše ali delal vse ravno nasprotno, kot mu svetujejo? Bo veroval ali ne? Tudi Adam in Eva sta imela svobodno voljo. Vse sta lahko počela, Bog jima je naročil le, da ne smeta jesti sadov z enega drevesa.

Pa je prišla sss, sss, sss – kača. Evi je predlagala, naj nikar ne upošteva Boga, naj vzame tisto slastno in sočno jabolko. In Evo je premagala želja, da naredi tisto, česar ne sme. In tako hitro, tako preprosto je v dušo človeka prišel greh.

Adam sedi na kavču in bere strip. Zraven pa na polici gleda čokolado, ki jo je Špela dobila za rojstni dan. Joo-oj, kako ga mika, da bi se stegnil in pojedel čokolado. Zdaj je tudi on v podobnem položaju, kot je bila nekoč Eva.

Če skrivoma vzame in poje čokolado, bo v njegovo dušo prišel greh. Če pa spregovori, vpraša Špelo, ali lahko vzame njeno čokolado – tedaj bo premagal tisto slabo v sebi in bo pogovor prinesel rešitev.

Vsi se pri šmarnicah zbiramo, da častimo nebeško mamico Marijo. Kadar se ne bomo znali odločiti kaj in kako narediti – vprašajmo njo? Marija, kaj bi ti naredila ...

NALOGA

Ko pridete ven iz cerkve, s svojimi telesi uprizorite raj, kot si ga predstavljate ...

3. DAN

Barčica po morju plava ...

Vsi poznamo tisto lepo, mirno pesmico Barčica po morju plava. Današnja zgodba pa ne bo tako mirna. Poslušaj in odgovarjaj.

Moja, tvoja in tvoja lastna volja je, da sediš tukaj in poslušáš šmarnične zgodbe. Je tako? Nihče te ni prisilil v to? No, morda koga spodbudijo starši, ampak ko prideš, se imaš lepo, dobro ti je in prav zares ti ni nič hudega.

Če se spomnimo na včeraj, je bila tudi Adamova lastna volja in odločitev, ali bo skrivaj snedel Špelino čokolado in tako napravil greh, ali bo vprašal in prosil sestro, ali bi lahko načel njeno sladko dobroto.

Ustvarjeni smo po Božji podobi, a vsak izmed nas ima lastno voljo. Na svetu ni človeka, ki bi bil popolnoma enak meni ali tebi. In tako je že od samega začetka. Od stvarjenja.

Zgodilo pa se je, kot je zapisano v Svetem pismu, da je Bog opazil, da na svetu vlada veliko grdobj, veliko slabih reči. Veliko, veliko ljudi je počelo hudobije. In odločil se je, da bo to hudobo človeštva pokončal. Tedaj je opazil moža po imenu Noe – on in njegovi družinski člani so bili dobri in pravični. In tako je Bog Noetu dal naročilo, naj zgradi veliko, ogromno ladjo in naj na njej zbere vse svoje družinske člane in od vsake vrste živali enega samčka in eno samičko. Ko je Noe to naredil, je Bog poslal na zemljo dež, dež in še enkrat sam dež. Deževalo je štirideset dni in štirideset noči. Tako razen oseb in živali na ladji ni nihče preživel.

Ko je bilo vse to mimo, je bilo, kot bi se življenje še

enkrat na novo začelo – od takrat nam Bog daje obljubo, da takšnega potopa in uničenja človeštva z njegove strani ne bo več. Vsak izmed nas pa je odgovoren ne le zase, ampak tudi za svojega brata.

Saj veste, otroci, nista brat in sestra le Adam in Špela v zgodbi. Bratje in sestre smo vsi med seboj. Vsi smo otroci istega Očeta, ki je v nebesih, in iste mamice Marije, ki jo slavimo pri šmarnicah.

Adam je v Svetem pismu našel še eno zanimivo dejstvo. Nekaj o tistem čudovitem znamenju, ki ga na nebu opazimo, ko hkrati pada dež in sije sonce. Kaj bi to lahko bilo? Mavrica.

Mavrica je v Svetem pismu znamenje, da se Bog spomni svoje zaveze oz. obljube, da vode nikdar več ne bodo narasle v potop, ki bi uničil ves svet.

Če pomislimo takole na splošno, je na svetu tudi danes veliko hudobije. Vojne, laži, sovraštvo. A hkrati je na svetu tudi veliko lepega in dobrega – pomoč drug drugemu, medsebojno spoštovanje, naše veselje do življenja ...

Vsak izmed nas je lahko kot ena barva na mavrici, ki daje upanje, in je lahko tudi kot most med nami in Bogom.

NALOGA

Nariši mavrico in risbo jutri prinesi pred Marijino podobo v cerkvi. Pred spanjem prosi Marijo, da bi se znal odločati tako, da bo dobro zate ter za tvoje brate in sestre.